

Sygn. akt II Ka 136/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Kłęk
Protokolant	-	sekr. sąd. Patrycja Tokarek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Barbiny Stasiak, po rozpoznaniu w dniu 26 VII 2017 r. sprawy: **M. G. (1)** oskarżonej o czyny z art. 278 § 1 i 3 k.k., art. 286 § 1 i 3 k.k., art. 270§ 1 i 2 a k.k. na skutek apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z 01 marca 2017 r. w sprawie II K 252/16,

na podstawie art. 437 § 1 i § 2 kpk w zw. z art. 440 k.p.k. oraz art. 636§1 kpk

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) uchyla rozstrzygnięcie z pkt. 1. w części odnoszącej się do zarzutu III;
- b) uniewinnia M. G. (1) od dokonania zarzucanego jej w pkt. III czynu, a kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa;

1. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

2. Zasądza od G. d'A. na rzecz Skarbu Państwa:

- a) 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty oraz
- b) 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 136/17

UZASADNIENIE

23 września 2016 r. prokurator Rejonowy w Zduńskiej Woli zainicjował postępowanie karne przeciwko M. G. (1) wnosząc do Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli wniosek o warunkowe umorzenie postępowania przeciwko ww., podejrzanej o to, że:

I w dniu 23.07.2016 r. w miejscowości Z. woj. (...) dokonała zaboru w celu przywłaszczenia motocykla m-ki S. (...) o nr VIN (...) wartości 16.000 zł w ten sposób, że sprzedała go działając

na szkodę G. D.'A., przy czym czyn stanowi przypadek
mniejszej wagi,

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 278 § 1 i 3 k.k.

II w dniu 23.07.2016 roku w Z. woj. (...) w celu osiągnięcia
korzyści majątkowej wprowadziła w błąd M. K., iż jest
upoważniona do sprzedaży motocykla m-ki S. (...) o nr VIN
(...), a następnie sprzedając go za w/w kwotę 2.000 euro
działała na szkodę M. K., przy czym czyn stanowi przypadek
mniejszej wagi

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 i 3 k.k.

III w dniu 23.07.2016 roku w Z. woj. (...) podrobiła podpis
G. D.'A. na umowie kupna sprzedaży motocykla m-ki
S. (...) o nr VIN (...), przy czym czyn stanowi
przypadek mniejszej wagi

tj. o czyn z art. 270 § 1 i 2a k.k.

Wyrokiem z 01 marca 2017 roku w sprawie II K 254/16 Sąd Rejonowy
w Z. uwzględnił wniosek prokuratora i postępowanie karne,
co do czynów opisanych w punktach I, II i III w stosunku do M.

G. warunkowo umorzył oznaczając dwuletni okres próby. Ponadto,
na podstawie art. 67§3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. zasądził od niej na rzecz

II Ka 136/17 2/10 2017-08-16

Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie
pieniężne w kwocie 1.100 złotych.

Sąd wydał wyrok przy sprzeciwie pełnomocnika oskarżyciela
posiłkowego - pokrzywdzonego w sprawie.

W ustawowym terminie apelację od wyroku wywiódł pełnomocnik
oskarżyciela posiłkowego zaskarżając orzeczenie na niekorzyść oskarżonej w całości.

Orzeczeniu zarzucił:

I Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

a) art. 278 § 3 k.k. poprzez jego zastosowanie i bezpodstawne przyjęcie, iż w zakresie tego czynu zachodzi przypadek mniejszej wagi, w sytuacji gdy stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest znaczny a M.

G. z pełną świadomością dokonała zaboru motocykla

G. d'A. w celu przywłaszczenia, wiedząc iż nie ma prawa

rozporządzać tym motocyklem, G. d'A. nigdy nie wyraził

nawet ustnej zgody na rozporządzenie motocyklem, tym bardziej iż w tym

czasie pozostawała w konflikcie z oskarżycielem posiłkowym,

b) art. 286 § 3 k.k. poprzez jego zastosowanie i bezpodstawne przyjęcie,

iż w zakresie tego czynu zachodzi przypadek mniejszej wagi, w sytuacji gdy stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest znaczny a M.

G. z pełną świadomością wprowadziła w błąd M. K.,

iż jest upoważniona do sprzedaży motocykla G. d'A.,

wiedząc iż nie ma prawa rozporządzać tym motocyklem, G.

d'A. nigdy nie wyraził nawet ustnej zgody na rozporządzenie

motocyklem, tym bardziej iż w tym czasie pozostawała w konflikcie

z oskarżycielem posiłkowym,

c) art. 270 § 2a k.k. poprzez jego zastosowanie i bezpodstawne przyjęcie,

iż w zakresie tego czynu zachodzi przypadek mniejszej wagi, w sytuacji gdy stopień społecznej szkodliwości tego czynu jest znaczny a M.

G. z pełną świadomością podrobiła na umowie sprzedaży

motocykla z dnia 23.07.2015 roku podpis G. d'A.,

d) art. 67 § 3 k.k. w związku z art. 415 § 5 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie

w sytuacji, gdy przepisy te zobowiązują Sąd do orzeczenia odszkodowania

również w przypadku warunkowego umorzenia postępowania.

II Ka 136/17 3/10 2017-08-16

II Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał

wpływ na jego treść polegający na mylnym ustaleniu przez Sąd pierwszej

instancji, iż w zakresie czynów wyczerpujących dyspozycję art. 278 § 1 k.k., art.

286 §1 k.k. i art. 270 § 1 k.k., których dopuściła się M. G. (1)

zachodzi wypadek mniejszej wagi, a stopień społecznej szkodliwości tych czynów nie jest znaczny, a w konsekwencji błędnym przyjęciu, że w sprawie zostały spełnione kumulatywnie materialne przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. i w rezultacie warunkowym umorzeniu postępowania karnego, podczas gdy okoliczności determinujące stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, przy ich należytej analizie i merytorycznej ocenie, prowadzą do wniosku, że wina i społeczna szkodliwość czynów popełnionych przez M. G. cechują się stopniem znacznym i zdecydowanie nie przemawiają za uznaniem wypadku mniejszej wagi.

Podnosząc powyższe skarżąca wniosła o uchYLENIE zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie zasługiwała na uwzględnienie, jednakże Sąd Okręgowy dostrzegł potrzebę zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonej – to wobec:

a) stwierdzenia, iż przyjęty przez Sąd meriti opis jednego z przypisanych czynów nie zawiera znamion ustawowych przestępstwa z uwagi na granice zaskarżenia (rozstrzygnięcie po myśli art. 434 § 2 k.p.k.).

b) braku podstaw do orzekania poza granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami z uwagi na fakt, iż apelacja została sporządzona przez pełnomocnika (art. 434 § 1 pkt. 3 k.p.k.).

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów apelacji przypomnieć należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych ze swej istoty wyklucza zasadność zarzutu obrazy prawa materialnego. Niemniej odnosząc się do tych zarzutów wskazać należy co następuje.

Apelacja skarżącej opiera się w przeważającej części na próbie wykazania obrazy przepisu prawa materialnego poprzez wyrażenie błędnego

poglądu, iż czyny zarzucane M. G. (1) nie stanowią wypadku

II Ka 136/17 4/10 2017-08-16

mniejszej wagi z uwagi na stopień winy i społecznej szkodliwości. W związku z tak lakonicznie sformułowanym zarzutem rozważenia wymaga kwestia w jakich sytuacjach procesowych dopuszczalne jest przyjęcie wypadku mniejszej wagi. Kodeks karny nie zawiera definicji legalnej wypadku mniejszej wagi ani też nie określa jakie elementy powinny decydować o zakwalifikowaniu czynu jako wypadku mniejszej wagi. Stąd też określeniem wypadku mniejszej wagi zajęła się doktryna i judykatura, w których także nie ma jednolitych poglądów co do tego, jakie elementy decydują o uznaniu określonego czynu za wypadek mniejszej wagi. Wypadek mniejszej wagi w najogólniejszym ujęciu to sytuacja, w której okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowopodmiotowe znamiona czynu, charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że ten czyn nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie. Należy zatem zwrócić uwagę, iż w doktrynie prawa karnego materialnego dominują zapatrywania, które uznają wypadek mniejszej wagi za uprzywilejowany typ przestępstwa. Okoliczności te wskazują, że popełniony czyn zabroniony nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa oraz porządku prawnego, aby stosować w stosunku do jego sprawcy zwykle zasady odpowiedzialności przewidziane za zrealizowany przez niego typ przestępny (por. wyrok SN z dnia 7 lutego 1935 r., II K 1627/34, OSN(K) 1935, nr 9, poz. 387; wyrok SN z dnia 26 marca 1935 r., III K 159/35, OSN(K) 1935, nr 11, poz. 472; zob. też J. Makarewicz, Kodeks karny..., s. 446 i n.).

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż sąd I instancji słusznie uznał, że czyny zarzucane podejrzanej M. G. stanowią wypadek mniejszej wagi. Bezsprzecznym jest fakt zaboru mienia G. d'A., jednak okoliczności w jakich został on popełniony dały podstawę do przyjęcia przez prokuraturę a następnie sąd, że popełniony czyn stanowi typ uprzywilejowany. Podejrzana bowiem dokonała

sprzedaży motocykla, a pozyskane środki finansowe chciała przeznaczyć na kontynuację leczenia wspólnego małoletniego dziecka stron. W chwili powzięcia informacji o zawiadomieniu przez G. d'A. organów ścigania, natychmiast podjęła działania mające na celu odzyskanie motocykla i dobrowolne zwrócenie go byłemu partnerowi.

II Ka 136/17 5/10 2017-08-16

Analizując treść uzasadnienia apelacji nie sposób pominąć faktu, iż skarżąca mimo kwestionowania zasadności kwalifikowania zachowań przypisanych M. G. w postaci uprzywilejowanej z niewyjaśnionych przyczyn koncentrowała się na wykazaniu, iż złożenie zawiadomienia w sprawie niniejszej przez pokrzywdzonego nie było działaniem odwetowy. Powyższe jedynie w części znajduje oparcie w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku – to w związku z argumentacją przytoczoną na k. 41v-42. Tymczasem w sprawie nie ulega wątpliwości, iż G. d'A. jest pokrzywdzonym i motywy jakimi kierował się składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa nie mają żadnego znaczenia w kontekście odpowiedzialności karnej oskarżonej. Podstawowym kryterium oceny wypadku mniejszej wagi jest stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżanemu, a nie czynów pokrzywdzonego. Skarżąca skoncentrowawszy się na wspomnianej kwestii zupełnie pominęła to, iż ustalenia Sądu w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy czynić to w kontekście okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 k.k., a więc rodzaju i charakteru naruszonego dobra, rozmiarów wyrządzonej lub grożącej szkody, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, wagi naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również (...) motywacji i celu działania”.
Apelacja tymczasem sprowadza się do trywialnej negacji ustaleń sądu meriti i nawet nie pozoruje analizy poszczególnych znamion podmiotowych i przedmiotowych istotnych z punktu widzenia art. 115 § 2 k.k. oraz kwalifikowania poszczególnych czynów jako wypadków mniejszej wagi. W konwencji apelacja pozostaje tylko zbiorem niepopartych oceną merytoryczną przepisów procedury

karnej oraz postawienia na ich podstawie trzech, właściwie tożsamy zarzutów, które przy tym nie zostały w żaden sposób rozwinięte w uzasadnieniu złożonego środka zaskarżenia. Powyższe zatem nie może skutkować uznaniem za nieuprawnione zakwalifikowania czynów przypisanych oskarżonej jako wypadków mniejszej wagi, a co za tym idzie wyczerpuje obowiązek sądu odwoławczego w zakresie zarzutów skonkretyzowanych w pkt. 1.a-c oraz 2 pisma procesowego pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nazwanego mianem apelacji.

Co tyczy się zarzutu z pkt. 1.d – skarżąca zarzucając Sądowi lakoniczność uzasadnienia w zakresie nieuwzględnienia żądania orzeczenia wobec

II Ka 136/17 6/10 2017-08-16

podejrzanej obowiązku naprawienia szkody nie przyswoiła argumentacji Sądu Rejonowego zawartej w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku, gdzie wyłuszczone wprost, iż w sprawie pokrzywdzony nie wykazał, by wynajmował motocykl we W. (jak to podnosi skarżąca w apelacji) ani nawet nie wykazał koszyków najmu motocykla we W. (jak odnotowano we wniosku złożonym 17 października 2017 r. k. 12). Warto też wskazać, iż w apelacji skarżąca zagadnienie wynajęcia motocykla sprowadza do utraconych korzyści, jakie jej mandant osiągnąłby gdyby odpłatnie wynajmował własny motocykl innym. Tymczasem i ta okoliczność nie została w żaden sposób wykazana czy choćby uprawdopodobniona. Wszak przedmiotowy motocykl od kilku lat pozostawał na terenie P., a pokrzywdzony nie interesował się jego losem, o czym świadczy chociażby niezarejestrowanie pojazdu w Polsce oraz brak badań technicznych. Skarżąca zdaje się zapominać, że w postępowaniu przed sądem nie wystarczy wspomnieć o jakimś fakcie, by ten Sąd przyjął za podstawę ustaleń.

Zainteresowany, w szczególności gdy jest nim oskarżyciel musi własne twierdzenia i żądania wykazać. Stwierdzenie możliwości najmu motocykla podniesione przez skarżącą w apelacji, nie stanowi udokumentowania utraconych korzyści, a tym samym wysokości szkody poniesionej przez poszkodowanego. Nie ulega

wątpliwości, iż przez okres niemożności korzystania przez pokrzywdzonego z pojazdu wartość tego uległa zmniejszeniu – jednak zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie tej kwoty – zresztą sama skarżąca ani w apelacji ani we wniosku o naprawienie szkody tej kwoty nie wskazała. Nie wnioskowała też o przeprowadzenie dowodu który powaliłby na skonkretyzowanie tegoż. W konsekwencji – skoro motocykl został zwrócony pokrzywdzonemu sąd nie miał podstaw, by niezasadnie przedłużać postępowanie celem dokonania ustaleń w zakresie utraty wartości motocykla. Uznając te okoliczności za istotną oskarżyciel może podjąć próbę dochodzenia roszczeń z tego tytułu w postępowaniu cywilnym.

Jak podniesiono na wstępie zaskarżony wyrok dotknięty był rażąco niesprawiedliwością w rozumieniu art. 440 k.p.k. stąd dokonano jego zmiany, czyniąc to w ramach dyspozycji art. 434 § 2 k.p.k.

II Ka 136/17 7/10 2017-08-16

Charakter naruszenia prawa materialnego, do jakiego doszło w sprawie, spowodował konieczność uniewinnienia M. G. (1) od zarzutu popełnienia przypisanego jej w punkcie III wyroku czynu albowiem zawarty w punkcie III wyroku Sądu I instancji opis przypisanego M. G. czynu z art. 270 § 1 k.k. nie uwzględnia wszystkich znamion, jakie według ustaleń przyjmowanych w uzasadnieniu wyroku podejrzana zrealizowała swoim zachowaniem.

Nie budzi żadnej wątpliwości, iż znamiona przestępstwa muszą być ujęte w opisie przypisanego czynu. Dokładne ustalenie czynu przypisanego przez sąd winno znaleźć się w samym wyroku i powinno obejmować wszystkie elementy czynu mające znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej. Opis czynu zawarty w wyroku skazującym nie może pomijać żadnego z tych elementów działania sprawcy, który dla kwalifikacji tej ma istotne znaczenie. Brak wskazania w opisie czynu przypisanego wszystkich znamion danego czynu zabronionego uniemożliwia zakwalifikowanie go jako przestępstwa (por. wyrok SA w Krakowie,

z dn.10 maja 2012 r., sygn. akt II AKa 51/12, KZS 2012/6/32). W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, iż opis czynu w wyroku powinien odpowiadać znaczeniu wszystkich znamion ustawowym konkretnego przestępstwa. Przy konstruowaniu opisu należy posłużyć się takimi sformułowaniami, które w sposób niebudzący wątpliwości odpowiadają treści poszczególnych znamion przypisanego sprawcy czynu zabronionego.

Podkreślenia wymaga, że w języku prawniczym Kodeksu postępowania karnego nazwy: „orzeczenie”, „wyrok”, „postanowienie” odnoszą się wyłącznie do rozstrzygnięć sensu stricto i nie obejmują swym zakresem motywów rozstrzygnięcia, dla których ustawa wprowadza określenia „uzasadnienie orzeczenia”, „uzasadnienie wyroku”, „uzasadnienie postanowienia”. Z formalnego punktu widzenia wyrok (orzeczenie) i jego uzasadnienie są aktami procesowymi wyraźnie od siebie odgraniczonymi. W piśmiennictwie wskazywano, że są to akty o różnej naturze prawno-procesowej: inne są ich funkcje, różny charakter mają zawarte w nich oświadczenia, odmienne są wreszcie ich konsekwencje prawne. Aktem o zasadniczym i samoistnym znaczeniu jest wyrok, natomiast uzasadnienie ma charakter akcesoryjny. Tylko wyrok zawiera rozstrzygnięcie, które zostało podjęte i ogłoszone w sposób przewidziany przez prawo i tylko to rozstrzygnięcie

II Ka 136/17 8/10 2017-08-16

po uprawomocnieniu się podlega wykonaniu (Z. Doda: Glosa do wyroku SN z dnia 5 marca 1984 r., I KR 6/84, NP nr 2-3/1988, s. 184). Jeżeli więc art. 413 § 1 i 2 k.p.k. określa szczególne warunki, jakim powinien odpowiadać wyrok, precyzując, że wyrok skazujący powinien zawierać „dokładne określenie czynu”, to zawarte w tym właśnie akcie procesowym określenie czynu jest wiążące i tylko ono może decydować o treści rozstrzygnięcia.

Analiza opisu czynu kwalifikowanego jako zachowanie z art. 270 § 1

i 2a k.k. m.in. przypisanego M. G. (1) w wyroku Sądu

Rejonowego w Z. z 01 marca 2017 r. wskazuje, że w opisie tym brak

jest wszystkich, wymaganych przepisami prawa, desygnatów ustawowych

znamion zarzucanego przestępstwa. Przepis art. 270 § 1 k.k. (a tym samym i § 2a) wymaga, by określone tam czynności czasownikowe podjęte były „w celu użycia (dokumentu) za autentyczny”. Sąd I instancji przyjął, co do istoty, opis czynów w ślad za redakcją wniosku prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania karnego, gdzie znamienia tego nie wykazano. Powstałej konstrukcji prawnej nie sposób jest zaakceptować ze względów praworządnościowych. Wymagane przez ustawodawcę wskazanie działania sprawcy w celu użycia za autentyczny dokumentu przerobionego bądź podrobionego musi być wykazane w opisie czynu przypisanego i nie wystarczy, jak w sprawie niniejszej, przywołanie tego znamienia w uzasadnieniu orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie II K.K.N 270/00, Lex nr 55527). Tym samym zaskarżony wyrok nie zawiera wymaganego przepisem art. 270 § 1 i 2a k.k. znamienia sformułowanego, czy to językiem ustawy, czy przez opis treściowo odpowiadających mu faktów. Brak w opisie czynu znamienia ustawowego „w celu użycia (dokumentu) za autentyczny”, w przypadku przestępstwa z art. 270 § 1 i 2a k.k. powoduje, że zachodzi rażąca niesprawiedliwość orzeczenia. Wprawdzie w toku rozprawy apelacyjnej prokurator wnosił o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy przyznając brak ustawowych znamion w opisie czynu z zarzutu III, jednak stwierdził, że nie widzi możliwości modyfikacji wyroku z uwagi na brak zaskarżenia w tym zakresie przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Bezsprzecznym jest, że jeżeli wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej winy, to sąd odwoławczy, wobec

II Ka 136/17 9/10 2017-08-16

zakazu reformationis in peius, nie może ani dokonywać nowych ustaleń faktycznych, w tym przez uzupełnienie o zmianę ustawowe opisu czynu, ani w tym celu uchylać wyroku i przekazywać sprawy do ponownego rozpoznania (tak m.in. post. SN z 20.7.2005 r., I KZP 20/05, OSNKW 2005, Nr 9, poz. 76; wyrok SA w Łodzi z 19.9.2006 r., II AKA 130/06, KZS 2007 Nr 78, poz. 119; post. SN z 22.6.2006 r.,

IV K.K. 108/06, OSNwSK 2006, Nr 1, poz. 1226, wyrok SN z 21.8.2012 r., IV K.K. 65/12,

Legalis). Jednak w przedmiotowej sprawie kwestia ta - jako mieszcząca się w ramach art. 440 k.p.k. - została rozważona z urzędu poza granicami zaskarżenia i postawionych zarzutów – to wobec brzmienia art. 434 § 2 k.p.k. a także art. 434 § 1 pkt. 2 i 3 k.p.k. Na podstawie wspomnianych przepisów dopuszczalne jest orzekanie w instancji odwoławczej na korzyść oskarżonego, pomimo wniesienia środka odwoławczego na jego niekorzyść. Rzecz w tym, iż przypisanie oskarżonemu czynu, który nie zawiera znamion ustawowych czynu zabronionego stanowi naruszenie nie tylko powołanych wyżej norm Kodeksu postępowania karnego, ale i Kodeksu karnego (art. 1 § 1) i Konstytucji (art. 42 ust. 1). Stwierdzenie rażącej niesprawiedliwości wyroku wobec oskarżonej, dało podstawę do zmiany orzeczenia poprzez uchylene rozstrzygnięcia z pkt 1. w części odnoszącej się do zarzutu III i uniewinnienie M. G. (1) od dokonania zarzucanego jej w pkt. III aktu oskarżenia czynu.

Podkreślenia wymaga fakt, iż Sąd Okręgowy nie stwierdza, by Sąd Rejonowy wadliwie ustalił warunki probacji oraz okres próby. Zważywszy postawę oskarżonej po zainicjowaniu przez oskarżyciela postępowania stwierdzić trzeba, iż samo wszczęcie postępowania pozwoliło na przywrócenie stanu praworządności, czego przejawem było podjęcie skutecznych działań obliczonych na zwróceniu oskarżycielowi motocykla. W konsekwencji za słuszne uznać należy nałożenie na oskarżoną jedynie obowiązku uiszczenia świadczenia pieniężnego o jakim mowa w art. 39 pkt. 7 k.k. w kwocie 1.100 zł oraz określenie dwuletniego okresu próby. Sąd mimo uchylenia wyroku w zakresie czynu III nie ingerował w warunki probacji uznając, iż clou działania przypisanego oskarżonej stanowiły zabór motocykla i oszustwo jego nabywcy.

W oparciu o art. 636 § 1 k.p.k., wobec nieuwzględnienia apelacji wywiedzionej w imieniu i na rzecz oskarżyciela posiłkowego Sąd Okręgowy kosztami postępowania odwoławczego obciążył oskarżyciela posiłkowego.

II Ka 136/17 10/10 2017-08-16

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżyciela posiłkowego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem opłaty. Nadto zobowiązał go do zwrotu Skarbowi Państwa wydatków postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł, którą stanowią zryczałtowane koszty doręczeń w postępowaniu odwoławczym powyższe dotyczy zryczałtowanych kosztów doręczeń). Zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, że uiszczenie kwoty 220 zł będzie dla niego uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.